

РЕШЕНИЕ

№ 1160

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **13999** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на Д. У. В., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ № 702 от 16.10.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон, конкретно на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Жалбоподателят поддържа, че в оспорения акт в нарушение на чл.35 и чл.36 АПК не са изяснени всички факти по неговия случай и не е обсъдена актуалната обстановка в страната му на произход и положението на човешките права в И.. Поддържа, че изпитва основателен страх от преследване, поради което са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ и хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Поддържа незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неизлагане на мотиви във връзка със забраната за връщане в страната му на произход (non refoulement), където са застрашени неговата свобода и живот. Не били взети под внимание резолюциите на Европейския парламент от 10.02.2010г. и от 08.09.2010г. относно грубото нарушаване на човешките права в И.. Жалбоподателят

претендира съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 710 от 16.10.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът председател на Държавна агенция за бежанците оспорва жалбата. СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Д. У. В. е гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., по народност – персиец, вероизповедание – мюсюлманин - шиит, неженен.

За първи път чужденецът е подал молба за закрила рег.№ 2886 04.01.2001г., в която общо посочва, че не може да се върне в страната си на произход. При първоначалното интервю, проведено с него на 15.02.2001г., жалбоподателят е заявил, че е напуснал нелегално И. с фалшив паспорт, за Турция, където останал около 8 месеца, но целта му била България. Пристигнал нелегално в България на 25.12.1998г. с трафикант. Имал проблеми в казармата, където бил шофьор, получили се няколко повреди по управлението от него автомобил, които трябвало да заплати, но той нямал пари. Не харесвал живота в И., защото нямало свобода за младежите. Не се е занимавал с политика и не е членувал в политическа партия. С решение на председателя на ДАБ № 3397/22.02.2001г. на чужденеца е предоставена хуманитарна закрила за срок от една година, тъй като чужденецът изпитвал основателен страх от завръщането си в страната на произход поради нарушение на човешките права.

С молба рег. № 2886/03.04.2002г. чужденецът поискал продължаване на статута си на бежанец. С писмо рег. № 2886/11.06.2002г. на председателя на ДАБ е уведомен, че няма основание за продължаване на срока на предоставената му хуманитарна закрила поради отпадане на основанията за постановяването ѝ. Поради немотивиране на постановения отказ писмото е отменено със съдебно решение № 9752 от 04.11.2002г. по адм.д.№ 5571/2002г. на ВАС, III-то отделение.

С решение № 237 от 01.04.2003г. на председателя на ДАБ е отказано продължаването на срока на хуманитарна закрила, като е посочено, че И. е сигурна страна на произход за чужденеца, където животът и свободата му не са застрашени. Установява се от решението, че в интервютата чужденецът заявил желание да замине за Гърция, направил е опит нелегално да мине българо-гръцката граница, но е задържан. След съдебно обжалване решение № 237/01.04.2003г. е влязло в сила на 02.02.2004г. Установява се от мотивите на съдебното решение № 8969/09.10.2003г. по адм.д.№ 4873/03г. на ВАС, III отделение, че гражданите на И. могат да получат пасаван за връщане от задграничните представителства, като законното връщане в страната узаконява предшествалото го нелегално напускане.

Жалбоподателят е подал втора молба от 23.10.2006г., в която посочва, че желае да получи документи и нормален живот. В проведено на 25.10.2006г. интервю е заявил, че е записан в иранската гранична компютърна система като лице, което няма право да напуска държавата, тъй като е трябвало да възстанови щетите на катастрофирал военен автомобил. Не може да се върне в И., защото ще го вкарат в затвора. Постановено е решение № 6 от 08.01.2007г. на председателя на ДАБ, с което

производството е прекратено на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решение № 6/08.01.07г. е влязло в сила на 15.12.2007г. след съдебно обжалване.

Чужденецът е подал трета молба от 05.03.08г., в която заявява, че в родината си има проблеми и не може да се завърне там. В интервю от 13.03.2008г. е заявил, че в И. няма никаква свобода, харесвал страната и народа на България, намерил си работа, живеел под наем и се надявал да си уреди живота в България. Постановено е решение № 253 от 28.05.2008г. на председателя при ДАБ, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Решение № 253/28.05.08г. на ДАБ е влязло в сила на 01.12.2009г. след съдебно обжалване.

Жалбоподателят е подал четвърта молба от 06.04.2010г. на проведеното на 07.04.2010г. интервю чужденецът е заявил, че има проблеми в И., които е споделил на предходните интервюта, а напоследък в родината му имало много протестни действия. Постановено е решение № УП - 52 от 09.04.2010г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят е подал пета поред молба за закрила от 01.02.2011г. На проведеното на 03.02.2011г. интервю чужденецът е заявил, че няма новонастъпили обстоятелства, различни от изложените в предишните производства. Постановено е решение № УП - 22 от 04.02.2011г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. С окончателно съдебно решение № 2843 от 10.06.2011г. на АССГ, 6-ти състав по адм.д.№ 1362/2011г. е отхвърлена жалбата на чужденеца срещу решение № УП - 22 от 04.02.2011г.

Жалбоподателят е подал шеста молба за закрила от 07.07.2011г. Регистриран е съгласно чл.63, ал.2 ЗУБ на 26.07.2012г. С чужденеца е проведено интервю на 27.07.2012г., в което е посочил, че в И. няма свобода и закони, положението е неспокойно. В интервю от 08.08.2012г. поддържа, че не харесва живота в И., защото няма свобода и демокрация, не е извършвал политическа дейност в родината си, а имал проблеми, свързан с повредата на един камион. Изготвено е становище рег. № 2886/01.10.2012г. от главен експерт Е. Й. в РПЦ – София за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по ЗУБ.

Постановено е оспореното решение на председателя на ДАБ №702/16.10.2012 г., с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 26.11.2012 г. Жалбата срещу него е подадена на 11.12.2012 г. - в преклузивния 14 дневен срок по чл.87 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл. 145, ал.1, т.1 АПК

индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Оспореното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС на България като компетентен орган. Същото е мотивирано съобразно чл.59, ал.2 АПК, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Страните не спорят, че кандидатът за статут по ЗУБ е подал „последваща молба” по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ - молба за предоставяне на статут в Република България, която чужденецът подава, след като има производството за предоставяне на статут в Република България, което е приключило с влязло в сила решение. На проведените с чужденеца интервюта на 27.07.2012г. и на 08.08.2012г. чужденецът потвърждава, че няма нови обстоятелства, свързани с бежанската му история, поради което молбата му е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ.

Административният орган е изследвал в цялост наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут, включително въз основа на актуална справка относно обстановката в И. вх.№ 01-4658/12.09.2012г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд”, което съдът намира за правилно и законосъобразно, с оглед гарантиране правото на защита на чужденеца при изследване и преценка на личната му бежанска история и актуалната обстановка в страната му на произход. Установява се от справката, че положението с правата на човека в И. продължава да бъде източник на безпокойство, а според доклад на „А. интернешънъл” от 07.09.2012г. И. трябва да спре екзекуциите на фона на страховете от нова вълна на смъртни наказания. По информация от Б. от 08.09.2012г. Европейският съюз подготвял нов пакет от санкции срещу И., които да засегнат „финансови, търговски и петролни интереси на И.” заради неговата ядрена програма.

Разпоредбите на чл.8 и чл.9 ЗУБ дават легална дефиниция на основанията за предоставяне на статут на бежанец: когато чужденецът 1.основателно се страхува от 2. преследване поради 3. своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1.смъртно наказание или екзекуция;

2.изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание;

3.тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Изложената от чужденеца бежанска история за „повреден камион, чиито щети следвало да бъдат заплатени” по никакъв начин не попада сред основанията за преследване по чл.8 ЗУБ. Съдът приема, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. От проведените интервюта става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти, твърди, че не е бил член на политическа партия или организация. Изнесената от чужденеца „бежанска история” е твърде обща, страда от липса на конкретика по отношение на посочените в чл.8 ЗУБ причини. Ето защо административният орган основателно е отказал да му предостави статут на бежанец. В случая не са налице и твърденията в жалбата предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервюта и в подадената жалба, жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отношение в страната си на произход. В интервюто си от 15.02.2011г. жалбоподателят посочва, че заради проблемите с двете повредени коли в казармата срещу него няма издадена присъда, нито притежава документ, че е съден за нещо в И.. Поддържа, че ще го вкарат в затвора, защото е напуснал нелегално И., но от една страна тези основания са обсъдени на предходните производства и от друга страна – не се установяват такива данни от представената от ответника справка вх.№ 01-4658/12.09.2012г. Не се установиха данни, че при евентуално завръщане на чужденеца в страната си на произход същият ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

Административният орган подробно е обсъдил наличието на основание за приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 Meki E., Noor E. срещу Staatssecretaris van Justitie на член 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В същото решение е прието, че :

- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи;

- съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът приема, че ситуацията в страната на произход на чужденеца И. не може да се определи като немеждународен въоръжен конфликт, тъй като не се характеризира с елементи, включени в определението, дадено в

Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на въоръжени конфликти с немеждународен характер, според което немеждународен вътрешен конфликт е налице, когато съществува "продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". При прилагането на посочените критерии не се установяват обстоятелства, които да дават основание за предоставяне на субсидиарна международна закрила на жалбоподателя. Общите констатации за продължаващи нарушения на правата на човека в И. не достигат до такава висока степен на безогледно насилие, че да изключат необходимостта от изследване на личния елемент в бежанската история на чужденеца, респ. наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в И. не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, ако историята на чужденеца не съдържа такива данни, въз основа на които да се направи заключение, че при завръщането му би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му. Като е достигнал до извод за липса на основание за приложение по отношение на чужденеца на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, административният орган е приложил правилно материалния закон. Обстановката на страната на произход на чужденеца не разкрива висока степен на нарушаване на човешките права, поради което оспореното решение не е незаконосъобразно поради нарушаване на принципа по *refoulement* – забрана за връщане по смисъла на чл.4, ал.3 ЗУБ и чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951г.

Изтъкнатите от чужденеца, включително пред съда в съдебно заседание на 25.01.2013г., причини относно продължителността на престоя на чужденеца в България, намирането на работа и уреден живот, не попадат сред основанията по чл.8 и чл.9 ЗУБ, включително по чл.9, ал.8 ЗУБ - други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на В..

По изложените съображения, като е отказал предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, СЪДЪТ приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ, I ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Д. У. В.,** гражданин на **И.,** [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу **РЕШЕНИЕ** № 702 от 16.10.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 , вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: